

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ

Ήναμεσα στα δυό βουνά. Τ' απέκρυφα ενός βαράθρου. ΄Σταν κατεβόειεν τα νερά... ΄Ο δράκοντας και τὰ κατεβώματα του. Πώς τα πήγαην ει Στειριεις με τεις καλογέρις. ΄Ο Πίτρης Κοσιμης και ὁ διπλῆς ρελες του. Μιά τραγωδία στα χεילה της «Καταβέρας». ΄Η μετάνεια τὼν χωριῶν. Τὰ κόκκαλα τεῦ ἀναθεματισμένου. ΄Ο Βρυέλακας μευγυρίζει !...



ΙΖΩΜΕΝΗ ἀνάμεσα σὲ δυὸ φημισσά Ἑλληνικά βουνά, τὸν Παγονασσὸ καὶ τὸν Ἐλικώνα, βρισκεται μιὰ χλοισμένη κοιλάδα. Στὰ βορεινὰ τῆς κοιλάδας αὐτῆς περνά ἕνας παλιὸς δρόμος ποὺ φέρνει στὴν ἀρχαία Τροζένευθα, στὴ θεὰ δίου ὁ τραγιῶς Οὐδύπιδας ἐσοκοῦσε τὸν πατέρα τὸν Λαίο. Λοιπὸν, ἐκεῖ ἀποκοῦσθαι ἀνοίγηται ἕνα φοβερὸ βάραθρο, μέσα στὸ ὅποιον κατακυλοῦν ἀφρίζοντα ὕδα τὰ νερά. Ὅσα ἀπὸ τὰ βουνὰ χέρονται στὴν κοιλάδα. Οἱ ντόπιοι διηγούνται πολλὰ γὰρ τὸ βάραθρο αὐτὸ καὶ ἀναφέρουν ὄνειματα ἀνθρώπων ποὺ ἔπεσαν μέσα ἀπὸ ἀπροσεξία τους καὶ χάρησαν, ἢ ποὺ τὸ ἐφοῖσαν μέσα γιὰ ληστῶν καὶ δολοφόνων.

Όταν σὺνθη κανεῖς κάτο, βλέπει στὸ βάθος νὰ ἀπορῶν σφοροὶ ἀπὸ κόκκαλα ἀνθρώπων καὶ ζώων, ποὺ τὰ τραβᾶει κάτω τὸ οὐμητιζὸ νερὸ. Οἱ ντόπιοι εἰσὶς λένε διτὶ κάποτε, ποὺ γίνηκε μεγάλη πλημμύρα στὴν κοιλάδα, τὰ νερά ἐγένεσαν τὸ βάραθρο καὶ τότε συνέβη κάτι περίεργο: Στὸ στόμιον τοῦ βαράθρου σχηματίστηκε ἕνας βαθὺς νεοστροφῶλος. Τὰ νερά, μαζὺ με ὅ,τι εἶχαν παραμῆνει, ἐπιτοφρογίζαν δαμονιοθῶδες καὶ τέλος οὐροφύονταν με βροντὸν καὶ ῥόγχο, σὴν νὰ τὰ κατάνησιν στόμα τέραςος τῆς Κολάσεως!... Ἐταῖα, γίνονταν τὸ ἀντίθετο: ΄Ο νεοστροφῶλος ἀνέβαινε ἀπὸ τὸν λάτο τοῦ βαράθρου, ὅπως ἡ φωτιὰ τῆς Αἴγνας καὶ Ἐρονοῦσε, ὅπως ἡ Χάρυδδις, τὰ λείψανα ποὺ ἔπησαν στὸ βάραθρο! Σὲ μιὰ τέτοια πλημμύρα ἀνέβησαν στὴν ἐπιάντην καὶ Ἐσχρήκη σὴν στὴν κοιλάδα πλήθος κόκκαλα μὲν με σαρπιμένες σάρκες καὶ κρᾶνιά ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὅσους σὴν τὸ γιόν!



Μιά νεαρή χωριατοπούλα τὸν ἀγάντερε νὰ ζυγώην στὸ χωριό...

Καὶ ἡ φαντασία τὸν χωρικὸν εἶδε τότε πολλὰ τέματα καὶ σημεῖα. Σχετικῶς εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς παράδοσις: Ἐνα τεράστιον φεῖδι, ἕνας σαραντῆπρος δράκοντας, με ἀγκυλωτὴ ῥάχη, ἀνέβηκε τότε ἀπὸ τὸ βάραθρο καὶ πέρασε στὴν κοιλάδα, σφρίζοντας ἀγρία, νύχτα καὶ μερα. Το φεῖδι αὐτὸ διέσχισε ὅχι μόνον τὰ νερά τῆς λίμνης ποὺ σχηματίστηκε ἀπ' τὴν πλημμύρα, ἀλλ' ἔτρεχε κ' ἔξω ἀπ' αὐτὴ, στὴ στεριά, σερπνιμένο ἢ πηδώντας οὐμητικῶς ἐπάνω σὲ ἀνθρώπους καὶ ζῶα, ποὺ τὰ κατάνησε σὲ μεγάλες ἡτοιμαξές! ΄Ο δράκοντας αὐτὸς —ποὺ θυμίζει τοὺς δεινοσαύρους τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς— κατέφαγε πολλοὺς ἱστομῆτες καὶ Στειριεις καὶ καὶ πορὰ λίγο νὰ σημάξῃ τὰ δυὸ αἰτὰ χωριά, γιὰτι καὶ ὅσοι κατόρθωσαν νὰ ἔξωγουν, δὲν ἐτόλμιζαν νὰ μείνουν στὰ σπιτία τους καὶ εἶχαν ἀνεβῆ στὰ γρόφα βουνά.

Τέλος, ὅταν τὸ βάραθρο ἐκατάει ὅλα τὰ νερά καὶ ἔξωγαφερόθηκε ἡ κοιλάδα, τότε καὶ ὁ δράκοντας με τὴν ἀγκυλωτὴ ῥάχη χάρησε καὶ οἱ κάτοικοι ἔξωγαφίσαν στὰ σπιτία τους.

Διηγούνται ἀκόμη σχετικῶς καὶ τὴν ἀκόλουθη τραγικὴ ἱστορία τῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας:

Οἱ κάτοικοι τὸν Στειρῶν καὶ οἱ καλόγεροι τῆς ἱστορικῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Ἁσπὰ φιλονεικοῦσαν πάντοτε γιὰ τὰ ὅρια τὸν μοναστηριακῶν κτημάτων. Οἱ Στειριεις, ἐπειδὴ ἐνόμιζαν ὅτι οἱ καλόγεροι τους ἀδικῶσαν, καταπαρήσανε τὰ χωράφια τους, ἔστειλαν στὴν Κωνσταντινούπολι ἕναν Πέτρο Κοσιμῆ, πρόχρητό τους, γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ στὴν Ἱερὴ Πόλη νὰ πάρουν τὸ δίκιο τους...

Ὁ Πέτρος Κοσιμῆς ἔφτασε γιὰ τὴν Πόλη, φέρνοντας χρήματα καὶ πολλὰ πεσοκῶνα στοὺς πασοῦδες καὶ τοὺς ἄλλους ἰσχυροὺς Ὁθωμανοὺς τοῦ Διανίου. Ἐφάρτε στὴν Πόλη, ἔμειρασε τὰ δῶρα, ὅπως καλύτερα μπορούσε καὶ κατόρθωσε νὰ βγάλῃ Σουλτανικὸ φερμὰν ποὺ ἀναγοῦσε τὰ δικαιώματα τὸν συγχωριανῶν του...

Όταν ὁ Κοσιμῆς ἐγῶρισε στὰ Στειρα, ἐξήτησε ἀπὸ τοὺς κατοίκους νὰ τοὺ πληροφοροῦν ἀναλογικῶς τὰ ἔξωδα ποὺ ἔκανε γιὰ τὴν κοινὴ ὑπόθεσι.

Ἄλλ' οἱ Στειριεις, ὅχι μόνον δὲν ἤθελαν νὰ τοὺ καταβάλλουν τὰ

ἔξωδα καὶ τὰ ναῦλα ἀλλὰ καὶ τὸν ὑβρίζαν σπάταλο καὶ πλεονέκτη. Τέλος, ὅταν ἡ φιλονεικία ἐκτάθηκε, οἱ χωρικοὶ ἔπεσαν ἐπάνω του καὶ τὸν ἐξολοφῶνταν!

Ἄγανακτισμένος ὁ Κοσιμῆς, πηγαίνει στὸ Μοναστήρι, τὰ φτεῖνει με τοὺς καλόγερους καὶ συμφωνεῖ μαζί τους νὰ ἔξωγαθῇ στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ νὰ χαλάσῃ τὸ φερμὰν... Οἱ καλόγεροι τοὺ ἔξωσαν ὅσα χρήματα ἐχοροῦσαν, τὸν ἐφόρτωσαν με δῶρα γιὰ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Σουλτανικῆς Αὐλῆς καὶ ὁ Κοσιμῆς, ποὺ ἤξερε κατὰ κατὰ ἀπὸ τέτοιες δουλειές, ἔληξε στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ κατόρθωσε ν' ἀναρροθῇ τὸ πρῶτον Σουλτανικὸν διάταγμα καὶ νὰ βγῇ δεύτερον εἰς βάρους τὸν χωρικὸν καὶ πρὸς ὄφελος τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Ἁσπὰ... Ἀπὸ τὴν ἀφορμὴ αὐτὴ βγήκε καὶ μιὰ παροιμία ποὺ λέγεται ἀκόμη: «Στὴν καὶ Μοναστήρι τὸ γάλαν ἔνω. Παροιμία ποὺ σημαίνει φανερὰ ἀδικία.

Οἱ διωχθεῖσινὸι κάτοικοι, ποὺ στερήθηκαν ὅλη τὴν ἀκίνητη ἰδιοκτησία τους, ἀπέλασαν δρότελα καὶ ἔξωσαν ἔξω φερῶν ἐναντῶν τοῦ Πέτρο Κοσιμῆ, ὁ ὅποιος ἐξολοθῶθηκε νὰ κάθεται στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ νὰ ἐνεργῇ γιὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ Σουλτανικοῦ διατάγματος...

Τέλος, ὅταν εἶδθη διτὶ ἐπαρξάνηκε τὰ νέα ὄρια, σύμφωνα με τὸ διάταγμα, καὶ διτὶ οἱ καλόγεροι ἔξωσαν κάτοχοι τὸν διαμφορῶν κτημάτων, ἀπεφάσισε νὰ ἔξωγαφίσῃ στὴ Στειρα γιὰ νὰ πάρῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοὺς καλόγερους τὴν ἀμοιβὴ τὸν ζώπων του. Ἐπολοῦσῃ τὴν ἐξέλιχον τὸν γιὰ τὸ ἔξωγαφῶντομα καὶ νὸ γίνῃ φοβερός οἱ ὅλη τὴν ἐπαρχία Ἀσβαδείας!...

Μιὰ μερὴν λοιπὸν φάνηκε νύχεται πάλι στὸ χωριὸ ὁ Πέτρος Κοσιμῆ, ὁ λαομῆχος, ἀνοδοκίμος ἀπὸ Τουρῶνας καὶ ἰσπρέτες του, βέβαιος γιὰ τὸ θρίαμβόν του.

Μιὰ νεαρὴ χωριατοπούλα σκαρφώλασε σ' ἕνα δέντρο καὶ τὸν ἀγάντερε νὰ ζυγώην στὸ χωριό. Οἱ Στειριεις ἐλδοκοῦσῃσαν ἀμέσως καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλο τὸ χωριό, ἀκόμη καὶ ἡ γυναίκα, ὄψλισμον με ῥοπάλα καὶ ἀξίνες, βγήκαν νὰ τὸν προσηλατήσουν κοντὰ στὸ φοβερὸ βάραθρο, τὴ λεγομένη ἀπ' αὐτοὺς «Καταβέρας». Οἱ Τουρῶνας καὶ οἱ ἰσπρέτες του ἐπροσπάθησαν τότε νὰ τὸν ἀπέσιν, ἀλλ' ἡ μανία τὸν ἀδικημένον χωρικὸν ἦταν τέτοια, ποὺ ἀναγκάστηκαν τέλος νὰ φύγουν καὶ νὰ τὸν παρατήσουν σὺζο! Ὁ Κοσιμῆς, ὅταν εἶδε τὸν κίνδυνον, θέλησε νὰ κεντήσῃ τ' ἀλόγο του, ἀλλ' οἱ πρὸ χωριδιανοὶ ἀπὸ τοὺς Στειριεις τὸ κράτησαν ὅλο τὰ χαλινάρια, κ' ἔτσι, ἔφρατο, τὸν ἐφοῖσαν ζωντανὸν μέσα στὸ σκοτεινὸν βάραθρο! Κατόπιν ὄρῃσαν νὰ οἰχθουν μέσα στὸ βάραθρο ἀλίθων ἀναθῆματα. Ὅπως δὲ γιὰ τὸν Προδότη Παναγιῶτα, ποὺ οἱ Σπαρατῶν τὸν ἐτίμησαν ζωντανὸν στὸ νὰ τῆς Χαλκιδικῆς Ἀθηνᾶς), ἔτσι καὶ γιὰ τὸν Πέτρο Κοσιμῆ, τὸ πρῶτον λιθάρι τὸ ἔφοῖσε ἡ μητέρα του λέγοντας:

—Τέτοιο σάβανο σοῦ βάνω ἐγὼ, ἡ μανία σου!

Καὶ ὅστερα ἀπ' αὐτὴ, ὅλο οἱ ἄλλοι ἔξωγαν βροχὴ τὰ λιθάρια, με κατάρες καὶ ἀναθεματισμοὺς, με φωνές ὄργης καὶ μῖσους... Καὶ τὸ λιθοβόλημα ἐξολοθῶθηκε ἀρχετὸ κερὸ, ἀπ' ὅλους τοὺς διαβίτες τὸν ἄλλων χωρικῶν τῆς ἐπαρχίας.

—Ἀνάθεμά σε, προδότη Κοσιμῆ! ἔξωσαν περῶντας ἀπ' τὸ βάραθρον καὶ οἰχόντας σ' αὐτὸ τὸ λιθάρι του ὁ καθένας.

Διηγούνται λοιπὸν διτὶ τόσα λιθάρια ἔπεσαν μέσα στὴν «Καταβέρας», ὥστε τὸν ἀκόλοιστο γεμῶνα, ἐπειδὴ ἀφῶγῃται αὐτὴ, τὰ νερά δὲν ἐφύσανε διεξοδο καὶ γῆρῃσαν καὶ καταπλημμύρησαν ὅχι μόνον τὴν παρακειμένη κοιλάδα, ἀλλὰ καὶ τὸ γειτονικὸ κᾶμπο τοῦ Δισαίου... Ἡ πλημμύρα αὐτὴ κατέστρεψε ὅλα τὰ σπατά καὶ οἱ Στειριεις, οἱ Λιοτιμητες καὶ ἄλλοι τῆς ἐπαρχίας γεωργοὶ καὶ κτηνοτρόφοι ἐκινδύνεσαν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Οἱ πασοῦδες τὸν χωρικὸν ἔξωσαν ὅτι αὐτὸ ἦταν ἕνα ἐπίδο θεῖας τιμοφῆς γιὰ τὸ φόνον τοῦ Πέτρο Κοσιμῆ καὶ γιὰ τὸ ἀνάθεμα...

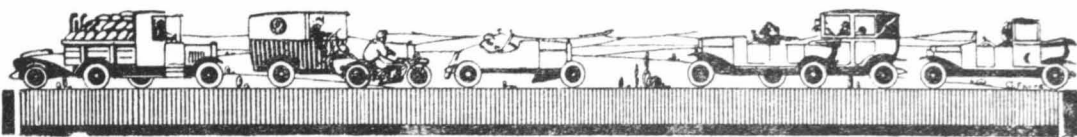
Ἡ μεταμέλεια ὄξιασε νὰ ἔξωγαφίσῃ ἔτσι σὺς φηξές τὸν χωρικὸν, οἱ ὅποιοι τέλος κατὰ τὸ καλοκαίρι ἀπερῶσαν νὰ ἐξελωθῶν. Μαζεύτηκαν ὅλο στὰ χεילה τῆς «Καταβέρας», μερικὸ ἀπ' αὐτοὺς δέθησαν με μακρινὰ καὶ ζοντὰ σχοινιά, κατέβηκαν στὴν ἔξω τότε Καταβέρας, σῆκωσαν τὰ λιθάρια, ἀλλὰ τὰ κόκκαλα τοῦ Πέτρο δὲν τὰ βρήκαν...

Ἀργότερα γίνηκε γνωστὸ ὅτι ἀνθρώπινα κόκκαλα, ἀνακατομένα με ασπιονέες σάρκες, βγήκαν ἀπὸ μιὰ πηγὴ ποὺ λέγεται Κεῖα Βρῶση



ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ



ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΤΣΕΡΝΙΑΚΩΦ

Έκείνο το βράδυ στο θέατρο, ο δημόσιος υπάλληλος Ίβάν Τσερνιακώφ, καθισμένος στη δεύτερη σειρά των καθισμάτων, μπρός στην όρχηστρα, παρακολουθούσε με τὰ ματογυάλια του το παίξιμο των «Καθόντων της Κορνεβίλλης». Βρισκόταν ανά ζενιθ τής μακαριότητος, όταν ξαφνικά...

Στά δηγήματα συναντάει κανείς συχνά τη λέξη «ξέαφνα». Οι συγγραφείς έχουν δική του την χρησιμοποίησήν. γιατί η ζωή είναι γεμάτη από απροσδόκητα... 'Αλλά' ως συνεχίζονται: "Ξέαφνα λοιπόν ή φρασολογία του Τσερνιακώφ πήρε μιὰ κομική έκφραση, τὰ μάτια του πετάχτηκαν έξω, ή άναπνοή του κόπηκε... 'Εβγάλε τὰ γυαλιά του, έσκυψε και... άτασού!... φταρνίστηκε!

Σε κανέναν δεν άπαγορεύεται, σε άποιοδήποτε μέρος κι' άν βρισκεται, να φταρνίζεται. Οι μουζίκιοι, οι άσπινοί και, κυρίως φουα άκόμη, αταί οι άποιογοί, φταρνίζονται... 'Όλος ο κόσμος φταρνίζεται... 'Ο Τσερνιακώφ, χωρίς έλάτιστα να ταραχθεί, σκουπίστηκε με τὸ μαυτιλάκι του και, σαν άνθρωπος ευγενής, κίτταξε γύρω του για νὰ δει, άν με τὸ φταρνιασμά του είχε άνοησιώσει κανένα.

Μὰ άμέσως τὰ έχασε.

Είδε ένα ηλικιωμένο κύριο, καθισμένο μπροστά του στην πρώτη σειρά, ο όποιος μοιρομύριζε, σκουπίζοντας προσεχτικά με τὸ γάντι του τὸ γυαλάκι του κεφάλι και τὸ λαμίο του. Στο πρόσωπο του ηλικιωμένου αυτού κυριόυ ο Τσερνιακώφ άναγνώρισε τὸ γενικό διευθυντή των κρατικών σιδηροδρόμων τής περιφέρειας, ο όποιος είχε βαθύ στρατηγού.

— Τὸν έπαιτίλισα! σκέφτηκε ο Τσερνιακώφ. Δέν είνε βέβαια προσιτάμενός μου... Αὐτός άνηκει σε άλλη υπηρεσία, αλλά πάντως τὸ πρόχμα είνε στενό χωρό... Πρέπει να τὸν ζητήσω συγγνώμη...

'Ο Τσερνιακώφ έβηξε με κάποιον διαταγμό, έσκυψε λίγο μπρός και ψιθύρισε στ' αὐτὸ τὸν στρατηγού:

— Συγγνώμη, έξοχώτατε, πὸς σας έλέησα χωρίς να θέλω...

— Μπᾶ... τίποτε... τίποτε... τὸν άπάντησε έκείνιος.

— Για όνομα του Θεού! συνέχισε ο Τσερνιακώφ. Συγχωρήστε με!... Δέν... τὸ ξανα εἰπείθετε.

— Σας παρακαλώ, άφήστε με ν' άκούσω τή μουσική, τὸν είνε αντί άπατησεως αὐτὴ τή φορά.

'Ο Τσερνιακώφ ταραχτηκε, κοκκίνησε, χαμογέλασε ήλιθιος και άρχισε να παρακολουθῆ πάλι τὸ έργο. Μὰ τώρα, κίτταζοντας στη σκηνή, δέν είχε τὴ μακαριότητα πὸν έννοιωσε προηγουμένως. Μὰ άνησυχία τὸν έβασάνισε. Κατὰ τὸ διάλειμμα πλίστοις τὸν στρατηγού, κίτταξε αλόγικά του και κατανοήσε τὴ δειλία του, έτραβίωσε:

— Σας έλέησα, έξοχώτατε... Συγχωρήστε με!... Δέν τὸ ξανα εἶπ...

— Α, μὰ πάρε εἶπ τέλος! τὸν διέκοψε ο στρατηγός. Τὸ είνε ξεχάσει καλάς και σὺ μὸν επαναλαμβάνεις όλοένα τὸ ίδιο πράγμα...

«Αφοῦ τὸ έχει ξεχάσει, γιατί έχει τόσο κακία στὰ μάτια του, σκέφτηκε ο Τσερνιακώφ κίτταζοντας τὸ στρατηγὸ με έπισηία στὰ μάτια. Πρέπει να τὸν εξηγήσω διὰ δὲν τὸ ήθελα... ὅτι τὸ φταρνί...

» Έπεισαν στὸν ποιητὸν "Ερκυνα...

Απὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ έγιναν φανερά δυο πράγματα: Πρῶτον ὅτι τὸ κομικὸ τὸ Πέτρον ὄντε τὸ γῶμα τής πατριδος του ήθελε νὰ τὸ δεχθῆ και νὰ τὸ καταλήσει και δεύτερον διὰ μιὰ ἀπὸ τῆς πιηγῆς τὸν ποταμοῦ "Ερκυνα τρέφεται ἀπὸ τὰ νερά τής Καταβόθρας.

Και ἡ λαϊκή παράδοση συνεχίζεται: 'Ο Πέτρος Κοσμίης δέν έλκυσε. Γίνηκε βοσκός και! όταν πέφτει πολλή βροχή, στις άγριες χειμωνιάτικες νύχτες, ο «άνα θεματισμένος», καθάλλα στ' αλόγο του, βογῆ κι' άναστενάξει στὰ σκοτεινά βᾶθη τὸν βραθάδων, φωνάζοντας γοερά: «— Μάνα μου, μανούλα μου, βγάλε μου τὸ σάβανο!...»

Και τὸ αλόγο τὸν Πέτρον, χτυπώντας δυνατὰ τὰ πέταλά του στὰ λιθάριά, χλωμνιτρίζει σαν χίλια μαζί άλογα. Και οί δαιμόνες καὶ τὸ στοιχειὰ τὸν λόγγον και τὸν βραθάδων ένώνουν τις στρίγγιλικές κραζιές τους με τὸς θρήνης τὸν θρονόλοκαι. Και ὅλη ἡ κοιλιά γύρω άνατριχιάζει!... Ο ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΦΗΣ

σua είνε φυσική ανάγκη, γιατί άλλωθως θα ἴσπαθεσ ότι τὸν έφτασε εἰπιθες στὸ πρόσωπο... 'Αν δέν τὸ ἱσπαθεσ καλάς αὐτὸ, θα τὸ ἱσπαθεσ άργότερα. Άν δέν τὸν εξηγήσω...»

Μόλις έγγύρισε στὸ σπίτι του ο Τσερνιακώφ, δηγήθηκε στὴ γυναίκα του, πὸς, χωρίς νὰ τὸ θέλι, φάνηκε άγνής. Τὸν φάνηκε πὸς ἡ γυναίκα του δέν έδινε άρεσκή σημασία σε δτι είνε σιδηρ. Στην άρχή, εκείνη τρώαξε λίγο, μὰ όταν έμαθε πὸς ο στρατηγός δέν ήταν αὐτὸς προσιτάμενός τὸν συγγόν της, ήλῆχασε. Τὸν είνε ὄσπασο:

— Πήγαμε νὰ τὸν ζητήσω συγγνώμη, γιατί άλλωθως θα ἱσπαθεσ πὸς δέν ξέρεις νὰ συμπεριφερθῆς στὴν κοινωνία...

— Έχεις δική... Τὸν ζητήσω βέβαια και στὸ θέατρο συγγνώμη, αλλά αὐτὸς μὸν φέρθηκε κατὸς παραδοξα... Δέν μὸν είνε μιὰ λέξη πὸν ν' άβῆξη τὸν κόπο... Κ' εἶ άλλου δέν εἶχαμε καιφὸ να μιλοῦμε...

Έτσι τὴν άλλη μέρα ο Τσερνιακώφ, φορώντας τὴν καινούργια του στολή, άφοῦ προηγουμένως στολίστηκε μπρός στὸν καθρέφτη, διευθίθηκε πρὸς τὸ σπίτι τὸν στρατηγού για να «εξηγηθῆ... Μπᾶζοντας στὴν αἴθουσα άναμονής, εἶδε συγκεντρωμένους εκεί άρκετον κόσμο, ο όποιος είχε πῆει για διάφορες δουλειές του. 'Ο στρατηγός μιλούσε στὸν καθῆνα με λίγα λόγια και κατόπι προχωρούσε στὸν άλλο. Τέλος σταθηκε μπρος στὸν Τσερνιακώφ, τὸν όποιον φάτινα δέν ήσπιτασε.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε.

— Αν ήσπιτασε, άπάντησε εκείνιος τραυλίζοντας, χῆσε τὸ βράδυ στὸ θέατρο... φταρνίστηκε και σᾶς... έπαιτίλισα χωρίς νὰ τὸ θέλω... Συγγνώμη μου...

Τὴ δειλιαντὸ πράγμα ήρθατε να με άπασχολήσετε!... Τί περίεργος άνθρωπος εἶστε! εἶπε ο στρατηγός προχωρώντας πρὸς ένα άλλο έπισκεπτή.

Δέν θέλει να μὸν μιλήσῃ! σκέφτηκε ο Τσερνιακώφ, χλωμνίζοντας. 'Αρα είνε θυμωμένος μαζί μου... 'Όχι, δέν πρέπει να είνε θυμωμένος... Πρέπει να τὸν εξηγήθῶ...

'Όταν ο στρατηγός τελείωσε τὴν συνομιλία του και με τὸν τελευταίο έπισκεπτή και θέλησε να ξαναγυρίσει στὸ διαμερισμά του, ο Τσερνιακώφ έκανε ένα βήμα πρὸς αὐτὸν κι' άρχισε να τραυλίζει:

— Έξοχώτατε, ήσπιτάμε... Συγχωρήστε με... Δέν τὸ ξανα εἰπείθετε!... 'Όχι... Συγχωρήστε με!

'Ο στρατηγός τότε κατανοήσε και τὸν είνε:

— Μὰ για νὰ με κοροιδίσεις ήρθες εἰπὸς!...

Και έξαφνίτικη πρὸς ἀπὸ μιὰ πόρτα, άπρόσπτες τὸν Τσερνιακώφ έβρε.

— Όταν συνήλθε καλάς, άρχισε να λέη:

— Μὰ για ποιὰ κοροϊδία μιλάει; συλλογιστηκε. Δέν πᾶχα και μιὰ κοροϊδία στὴ μέση... 'Αλλοίμονο, ο στρατηγός δέν θέλει να μὸν καταλάβῃ... Έτσι δέν θα τὸν εξηγήθῶ ποτε... 'Ο διάβολος να τὸν πάρη!... Θα τὸν γράφο, μὰ δέν θα ξαναθῶ και εἶδῶ...

Αὐτὰ συλλογιζόταν ο Τσερνιακώφ, καθὸς έγγύριζε στὸ σπίτι του, μὰ δέν έγραψε τὴν έπιστολή τὸν στρατηγού... Σκέφτηκε, σκέφτηκε χωρίς νὰ μπορέσει να βρη τὴ έπισηία νὸ καιν. Στο τέλος άποφασισε να ξαναπὸς στὸν στρατηγὸ να εξηγήθῆ δια ζῶσης.

— Ηθθα γῆς και άνοησῆσαι τὴν έξοχητή σου άγχιος νὰ τραυλῆς μόλις βρέθηκε πάλι μπρός στὸν στρατηγὸ—όχι για να κοροιδέσω, όπως εἰσάρεστηθήκατε να φαντασθῆτε. 'Ηθθα για να σας εξηγήθῶ, επειδή, καθὸς φταρνίστηκε, σας έπαιτίλισα... Δέν ήρθα για να κοροιδέσω... Θα τολμήσω τίττα να κάνω ένα τίτιπο πράγμα... 'Αλλοίμονο, άν μὸν έλεπε ο σεβασμὸς πρὸς τὰ ήσπιλά πρόσωπα!...

— Έξω γυρίστω! φωνάζε ο στρατηγός.

— Τί εἶπατε, κύριε; ψιθύρισε ο Τσερνιακώφ λαγώνοντας.

— Έξω! επανέλαβε ο στρατηγός φωνάζοντας τὸ χέρι του.

Τὴν ίδια στιγμή ο Τσερνιακώφ έννοιωσε και νὰ λυθῆνι μέσα στὸ στῆθος του. Μὴ βλέποντας, μὴ άκούγοντας τίποτε, άπιστοχόρησε πρὸς τὴν πόρτα και σπῆθηκε ὡς τὸ σπίτι του. 'Όταν τέλος έφτασε σ' αὐτὸ μηχανικά, χωρίς να βγάλῆ τὴν καινούργια του στολή, έπαιτίλισε σ' έναν καιπαί... και πέθανε!... 'Ο καιπιὸς τὸν πὸν δέν είχε μπορέσει να «εξηγήθῆ τὸν στρατηγὸν δέν είχε φείει... ANT. ΤΣΕΧΩΦ



'Ο Τσερνιακώφ στολίστηκε μπρός στὸν καθρέφτη...

